

Изъ пжтя Стефанъ имъ каза, че гроздето е зрѣло. Че какво би било, ако влѣзатъ въ нѣкое лозе и си откъснатъ по единъ гроздъ? . . .

— Ти ни учишъ да крадемъ! — обади се Петко.

— Въ десетѣхъ заповѣди е казано: „Не кради!“ — добави Павелъ.

— О, не, не. . . . Кражба ли е това? . . . Самъ човѣка, на когото е лозето, ако му поискаме, би ни далъ. А и пждаря не би ни върналъ съ празни рѣцѣ. . . .

Дойдоха до едно лозе. Хубави, налѣни гроздове примамливо висѣха. Тѣ, сѣкашъ, канѣхатия другарчета, да си откъснатъ.

— Вижте, — рече Стефанъ и посочи къмъ тѣхъ, — това грозде е вкусно, защото е на припекъ. . . . Да влѣземъ. . . .

Търгна. Прѣскочи дълбокия ровъ, който обикаляше лозето.

Петко и Павелъ се двоумѣха.

— Стига сте мислили. . . . Хайде. . . .

Послѣдваха го.

Пждарѣтъ въ това врѣме бѣ близо. Видѣ ги. Примѣтна се забѣлѣзано. И слѣдъ като откъснаха тримата по единъ гроздъ, той дигна тоягата, размаха я и извика:

— Стойте или ще ви избия като кучета!

Павелъ и Петко изтрѣпнаха, а ловкиятъ Стефанъ избѣга.

Пждарѣтъ отиде при двамата, върза ги съ пояса си и ги подкара за срамъ и укоръ. Ето какво имъ докара Стефанъ.

